

Hem>Rättsliga åtgärder>Medling>Medling i EU-länderna Medling i EU-länderna

Frankrike

I stället för att gå till domstol kanske det kan vara lämpligt att lösa konflikten genom medling? Detta är ett alternativt sätt att lösa tvister där en medlare hjälper parterna att komma överens. I Frankrike är staten och de yrkesverksamma inom rättsväsendet medvetna om fördelarna med medling.

Vem kontaktar man?

I Frankrike finns det inte någon central eller statlig myndighet med tillsynsansvar för medlaryrket. Inte heller finns det i dagsläget några planer på att skapa en sådan myndighet.

Det finns däremot icke-statliga organisationer på familjeområdet:

APMF (Association Pour la Médiation Familiale – Sammanslutningen för familjemedling) hade år 2012 700 medlemmar, huvudsakligen familjemedlare. APMF har en mycket lättöverskådlig förteckning över medlare som är uppställd regionvis.

FENAMEF (Fédération Nationale des Associations de Médiation Familiales – Nationella förbundet för sammanslutningar för familjemedling) utövade år 2012 familjemedling på mer än 480 platser och tillhandahåller en översikt över medlingstjänster.

Dessutom kan man kontakta följande organisationer:

CMAP (Centre de Médiation et d'Arbitrage de Paris – Centrum för medling och skiljeförfaranden i Paris), som ägnar sig åt tvister mellan (större) företag.

IEAM (Institut d'Expertise, d'Arbitrage et de Médiation – Institutet för sakkunnigutredning, skiljeförfaranden och medling), som 2012 hade mer än 100 medlemmar med praktisk erfarenhet av arbete som sakkunniga inom medling eller vid domstolar inom områdena ekonomi och finans, juridik och skatter, medicin, byggnation och offentliga byggprojekt, industri, råvaror och transport.

FMCML (Fédération des Médiateurs et Chargés de Mission libéraux – Förbundet för medlare och projektsamordnare), som samlar ett hundratals experter inom en mängd områden (byggnation, fastigheter, industri, tjänster, handel, sociala frågor och skattefrågor, IT, miljö, medicin och alternativ vård) vilka ägnar sig åt medling vid sidan av tjänstgöring som sakkunniga.

FNCM (Fédération Nationale des Centres de Médiation – Nationella förbundet för medlingscentrum), som 2012 samlade 79 medlingscentrum inom advokatsamfund ordnade regionvis. Medlemmarna utgörs huvudsakligen advokater och FNCM åtnjuter stöd av Nationella rådet för advokatsamfund (Conseil national des barreaux) och har många kopplingar inom domstolsvärlden. Förbundets förteckning finns tillgänglig på dess webbplats.

ANM (Association Nationale des Médiateurs – Nationella sammanslutningen för medlare), som bildades 1993. Den omfattade år 2012 ett tjugotal sammanslutningar och omkring 300 medlemmar vid elva regionala delegationer. ANM har utarbetat nationella etikregler för medlare. På ANM:s webbplats finns en förteckning.

När kan medling användas och inom vilka områden är det mest vanligt?

Enligt fransk rätt kan parterna använda sig av medling inom alla rättsområden såvida inte medlingen undergräver de grundläggande **samhällsreglerna**. Exempelvis kan man inte använda medling för att kringgå tvingande regler för äktenskap eller skilsmässa.

Medling förekommer framför allt i **familjeärenden** (domare i familjemål, via en familjemedlare) och **mindre tvister** (mål som handläggs av närdomstol eller underrätt i tvistemål, via förlikningsman).

Finns det särskilda regler som måste följas?

Anlitande av medlare

Båda parter måste vara överens i förväg om att anlita medlare.

Om talan har väckts vid domstol kan dock den domare som handlägger målet efter att ha inhämtat parternas tillstånd utse en utomstående person till att höra parterna och ställa deras synpunkter mot varandra i syfte att göra det möjligt för dem att finna en lösning på sin inbördes tvist (artikel 131-1 i civilprocesslagen [Code de procédure civile]).

När det gäller utövande av föräldramyndighet och provisoriska åtgärder i samband med skilsmässa kan domaren också uppmana parterna att gå på ett informationsmöte om medling. Detta möte är kostnadsfritt för parterna och kan inte ge upphov till några särskilda sanktioner (artiklarna 255 och 373-2-10 i civilprocesslagen [Code de procédure civile]).

Regeringsförordning nr°2011-1540 av den 16 november 2011 införlivar direktiv 2008/52/EG som fastställer en ram för att gynna en lösning i godo av parternas meningsskiljaktigheter med hjälp av en tredje part. Förordningen gäller inte bara för gränsöverskridande medling utan även för inhemsk medling, med undantag av meningsskiljaktigheter som uppstår kring ett anställningsavtal liksom när det rör sig om exklusiva administrativa rättigheter.

Regeringsförordningen av den 16 november 2011 ändrar den ovannämnda lagen av den 8 februari 1995 för att fastställa en allmän ram för medling. Den definierar begreppet medling, preciserar de egenskaper som medlaren ska ha och erinrar om sekretessprincipen i samband med medling, vilket är avgörande för att förfarandet ska få ett gott resultat.

Regeringsförordningen påminner om den princip enligt vilken den domare som handlägger målet när som helst kan utse en medlare, som i praktiken också kan vara en förlikningsman. Det är dock förbjudet för domaren att till en medlare delegera försöken till förlikning när det gäller äktenskapsskillnad och hemskillnad. Regeringsförordningen anger att en domare som inte har lyckats få parterna att enas kan uppmana dem att träffa en medlare som kan upplysa dem om medlingens syfte och tillvägagångssätt. Enligt lag kan endast förlikningsmän och familjemedlare anförtros ett sådant informationsuppdrag.

Dekret nr 2012-66 av den 20 januari 2012 innehåller genomförandebestämmelser till regeringsförordningen av den 16 november 2011. Genom dekretet införs ett avsnitt V om tvistlösning i godo i civilprocesslagen (Code de procédure civile). Detta avsnitt innehåller allmänna regler om medling och förlikning samt regler om parternas medverkan i förfarandet. Avsnitt V motsvarar avdelningarna VI och VI a i civilprocesslagen, som rör förlikning respektive medling. För övrigt har dekret nr°78-381 av den 20 mars 1978 ändrats och omfattar hädanefter endast tjänsteföreskrifter förlikningsmän.

Reglering och tillsyn av medlare

Det finns inte någon "uppförandekodex" för medlare på nationell nivå i Frankrike.

Handels- och industrikammaren i Paris har dock utarbetat en uppförandekodex och utövar tillsyn med anknytning till denna.

På familjeområdet vägleds familjemedlarna av de **etiska reglerna eller riktlinjerna** av de båda sammanslutningarna för organisationer inom familjemedling:

Association Pour la Médiation Familiale (Sammanslutningen för familjemedling) (APMF) och **Fédération Nationale des Associations de Médiation Familiales** (Nationella förbundet för sammanslutningar för familjemedling) (FENAMEF) – de enskilda medlarna är antingen direktmedlemmar eller har en arbetsgivare

som är medlem. Dessa regler och riktlinjer återspeglar de etiska regler för familjemedling som antogs av det nationella rådgivande organet för familjemedling (CNCMF) den 22 april 2003. APMF anger på sin webbplats att man slår fast yrkesetiska regler för utövandet av familjemedling i Frankrike, och att dessa regler gäller alla utövare.

FNCM, (**Fédération Nationale des Centres de Médiation** – Nationella förbundet för medlingscentrum) antog i mars 2008 etiska regler på grundval av den europeiska uppförandekodexen för medlare (Code de conduite européen pour les médiateurs).

Information och utbildning

Det finns ingen officiell nationell webbplats om medling.

För närvarande finns det inga specifika utbildningskrav för medlare enligt positiv fransk rätt utom i familjeärenden, där en **familjemedlarexamen** inrättades genom ett dekret av den 2 december 2003 och en förordning av den 12 februari 2004.

När det gäller familjemedling krävs det enligt lagstiftningen utbildning från en godkänd anordnare och ett examensbevis utfärdat av regionprefekten (préfet de région) efter genomgången utbildning eller godkända certifieringsprov för kunskapskontroll. Utbildningen ges vid centrum som godkänts av **regionstyrelsen för hälso- och socialfrågor** (direction régionale des affaires sanitaires et sociales). Eleverna går en utbildning omfattande 560 timmar under tre års tid med minst 70 timmars praktik. Efter genomgången utbildning gör kandidaterna de därtill knutna proven.

Vad kostar medling?

Den som utnyttjar medling vid eller utanför domstol måste betala för detta. För domstolsmedling kan **medlarens ersättning** täckas av rättshjälp. I samtliga fall fastställs ersättningen av **ansvarig domare** efter det att uppdraget fullgjorts och kostnadsredovisningen lämnats in (artikel 119 i dekret nr 91-1266 av den 19 december 1991).

Domaren fastställer depositionsbeloppet och ersättningen (artiklarna 131-6 och 131-3 i civilprocesslagen [Code de procédure civile]). I avsaknad av exakt lagstadgad taxa är **kostnaden** för familjemedlingstjänster därmed **varierande**. Enligt en nationell överenskommelse mellan justitieministeriet, ministeriet för arbete, förbindelserna med arbetsmarknadens parter, familjeårer och solidaritet, den nationella barnbidragskassan och den centrala ömsesidiga jordbrukskassan har de enheter som erhåller bidrag för familjemedlingstjänster åtagit sig att tillämpa en **nationell taxa som varierar** beroende på parternas inkomster. Enligt domarens bedömning kan den kostnad per person som parterna ska betala för ett medlingsmöte variera från 5 euro till 131,21 euro.

I familjeärenden har **Caisse nationale des allocations familiales** (den nationella barnbidragskassan) infört en finansieringsordning som innebär att olika organisationer kan erhålla bidrag för familjemedlingstjänster förutsatt att de följer vissa regler.

Finns det möjlighet att få verkställighet av en överenskommelse som grundar sig på medling?

För tvister där talan inte har väckts vid domstol fastställs i artikel 1565 i civilprocesslagen att en överenskommelse som parterna träffat kan läggas fram för godkännande av den domstol som skulle ha varit behörig att ta upp tvisten till prövning. Överenskommelsen kan därefter användas som exekutionstitel.

När medlingen sker inom ramen för ett domstolsförfarande fastställer artikel 131-12 i civilprocesslagen att det är den domstol vid vilken talan väcktes som, på parternas begäran, ska godkänna deras överenskommelse.

Artikel L. 111-3 1 i lagen om verkställighet i tvistemål (Code des procédures civiles d'exécution) fastställer att överenskommelser som nåtts genom medling i eller utanför domstol, och som förklarats verkställbara av allmän domstol eller förvaltningsdomstol, utgör exekutionstitlar.

Senaste uppdatering: 13/02/2017

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de opphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.